

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie z powództwa K. z siedzibą w K.

przeciwko U. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 13 maja 2025 r.

na skutek skargi nadzwyczajnej wniesionej przez U.K. od wyroku Sądu
Okręgowego w Krakowie z 23 lipca 2024 r., sygn. II Ca 2620/23,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W dniu 7 kwietnia 2025 r. (data prezentaty Sądu Okręgowego w Krakowie) U.K. (dalej także: „skarżąca”) wniosła w imieniu własnym do Sądu Najwyższego pismo zatytułowane „skarga nadzwyczajna”, którym to zaskarżyła w całości wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z 23 lipca 2024 r., sygn. II Ca 2620/23. Z treści pisma wynika również, że skarżąca zaskarżyła wyrok I instancji oraz zarządzenie referendarza sądowego o nadaniu wyrokowi I Instancji tytułu wykonawczego wraz z klauzulą wykonalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 89 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2024, poz. 622, dalej: „u.SN”), skargę nadzwyczajną może wnieść Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich oraz, w zakresie swojej właściwości, Prezes Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Rzecznik Praw Dziecka, Rzecznik Praw Pacjenta, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego, Rzecznik Finansowy, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców i Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Powyższy katalog podmiotów legitymowanych jest zamknięty i żaden inny podmiot, poza wymienionymi w tymże katalogu, nie może zostać uznany za uprawniony do jej skutecznego wniesienia.

Stosownie do art. 95 pkt 1 u.SN, w zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy do skargi nadzwyczajnej, w tym postępowania w sprawie tej skargi, stosuje w zakresie spraw cywilnych – przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego dotyczące skargi kasacyjnej, z wyłączeniem art. 398⁴ § 2 oraz art. 398⁹ k.p.c.

Zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Z kolei według art. 398⁶ 3 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków.

W świetle art. 95 pkt 1 u.SN takie same konsekwencje wywołuje wniesienie skargi nadzwyczajnej przez osobę nieuprawnioną oraz skargi nadzwyczajnej od orzeczenia, które może zostać uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

W rozpoznawanej sprawie U. K. wniosła skargę nadzwyczajną osobiście, nie będąc do tego podmiotem legitymowanym. Okoliczność ta powoduje, że przedmiotowa skarga dotknięta jest brakiem nieusuwalnym i podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lipca 2023 r., II NSNc 309/23).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 2 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN orzekł, jak w sentencji.

[D.Z.]

[a.ł.]